

“De-a arhitectura în orașul meu”

■ Text și foto De-a arhitectura

Expediția pe tema “Mediul construit și dimensiunile umane”, un program al Asociației “De-a arhitectura” în anul școlar 2013-2014

În anul școlar 2013-2014 Cursul “De-a arhitectura în orașul meu” ce se derulează ca materie opțională sau extracurriculară în București în școala Mircea Sântimbreanu nr. 139, școala gimnazială nr. 129, școala gimnazială nr. 51, liceul greco-catolic Timotei Cipariu”, liceul Miguel de Cervantes, liceul teoretic Jean Monnet, școala gimnazială Sf. Silvestru, școala primară Step by Step, școala germană Hermann Oberth, școala Montessori București, este în plină desfășurare.

Studiul mediului construit este pentru copii o cheie de înțelegere și de implicare în mediul lor de viață, o modalitate de a afla ce îi dă calitate și cum îl pot ei îmbunătăți acum și mai târziu, fiind un mijloc de stimulare a simțului civic. Este și o cale de a-și îmbogăți cultura vizuală, de a deprinde un nou vocabular, de a-și exersa și de a le fi încurajată creativitatea, curiozitatea, inițiativa personală, simțul critic, abilitățile de comunicare și spiritul comunitar.

Copiii au făcut cunoștință cu arhitectul care îi va îndruma oră de oră, care îi va ajuta să descopere tainele acestui univers necunoscut. În cadrul Caietului 1, Scara și Proporțiile, copiii de clasa a III-a și a IV-a vor afla că “Omul este măsura tuturor lucrurilor”, vor descoperi ca locuințele, spațiile interioare, dar și cele exterioare sunt făcute după măsurile oamenilor, vor învăța ce înseamnă scara unui obiect și cum micșorăm o casă să încapă într-o machetă.

Acest Caiet începe, ca mai toate capitolele cursului, cu o expediție în jurul școlii în care copiii explorează mediul construit exterior pentru a observa și analiza relația dintre dimensiunile acestuia și dimensiunile noastre. Copiii, împărțiți în 3 grupe, își aleg un coleg reporter și unul foto-graf, și ghidați de aceștia, vor descoperi și măsura cea mai înaltă clădire din zona, cea mai scundă și care este media clădirilor, vor măsura lățimea unei străzi, a trotuarului pe o stradă cu trafic redus și pe una foarte circulată. Următorul exercitiu este unul de percepție prin care copiii fac o corelație între distanțele din oraș și simțurile lor (văz, auz, contact social). Astfel află că la o distanță mai mare de 100m nu putem identifica oamenii, în timp ce la o distanță mai mică de 7m putem identifica chiar și texturile materialelor și auzi o conversație.

Pentru acest an școlar cursul se desfășoară în 60 de clase naționale, în București, Otopeni, Timișoara, Arad, Sibiu, Cluj, Brașov, Sf. Gheorghe, Reghin, fiind îndrăgit de peste 1500 copii.

De-a arhitectura

www.de-a-arhitectura.ro
<http://www.facebook.com/DeAArhitectura>

office@de-a-arhitectura.ro

„De-a arhitectura” este o asociație care își propune dezvoltarea și promovarea educației de arhitectură și mediul construit, prin predarea în școli de stat și private a cursurilor de arhitectură pentru copii. Asociația a fost creată de arhitecți români: Mina Sava, Vera Marin, Eliza Yokina, Corina Croitoru, Claudia Pamfil și Miruna Grigorescu.

Partenerul principal al cursului “De-a arhitectura în orașul meu” pentru anul școlar 2013-2014 este Holcim România, care de mulți ani se implică în proiecte educaționale din România ca parte a angajamentului său pentru Dezvoltare Durabilă. Alături de Holcim Romania și arhitectii Adriana Comănici, Iuliana Brătășanu, Cătălin Șandru, Oana Popescu, Monica Popescu, Oana Sorina Paval, Mihaela Tomescu, Ioana Rizea, Monica Sabău, Consuela Dumitru, Claudia Bingol, Iulia Pătru și Diana Galoș și studenții arhitecți Mădălina Bold, Andreea Lupu și Lucian Călugărescu

lată relatarea de la școala Timotei Cipariu, făcută de arhitecta Claudia Bingol:

“O zi superbă cu soare! Hai la expediție! Înarmați cu Nikoane și Canoane am plecat la școală. În clasă, se pare că d-na învățătoare i-a pregătit puțin căci instrucțiunile pe care le-am dat în clasă au fost foarte bine înțelese și toată lumea știa clar ce are de făcut afară. Ne-am împărțit în trei grupe și am ieșit. Au găsit cea mai mare casă și au început să facă poze cu un copil, cu tot grupul, măsurând fațada. Totul era consemnat conștiincios de vreo 2 reporteri. S-a găsit și casa cea mică și cele medii și totul se întâmpla într-o voioșie de zile mari. Am auzit-o pe o fetiță reporter că spunea: “este cea mai frumoasă oră din viața mea!”

La al doilea exercițiu, începuse să iasă lumea afară din case, căci nu înțelegeau de ce țipau copiii în halul asta... Cu mândrie și oarecare satisfacție li se raspundea: “asa e lecția de arhitectură, doamnă!” S-a și filmat tot exercitiul. Totuși, în tot vacarmul ăsta, copiii au înțeles de ce fac ce fac și nu a fost doar o distracție fără rost. Au înțeles că detaliile caselor se pot vedea de aproape, că trotuarele sunt dimensionate astfel încât să încapă vreo 3-4 oameni, au pipăit toate gardurile, au mirosit grădinile. La sfârșit am făcut o plimbare pe stradă și am comentat arhitecturi, grădini, garduri, mașini... Un băiat a observat că o casă arăta ca un restaurant. Eu am confirmat și am intrat într-o discuție despre scară și funcțiune. Într-adevar, era un kitch remarcabil prin neadecvarea scării și funcțiunii și mă bucur că copiii au sesizat asta. Reporterii scriau continuu. Fotografii au făcut vreo 250 de poze și vreo 15 filme din care va trebui să se-lectez și să le vedem pe proiector data viitoare. Al Și un părinte curios și amuzat a urmărit și el lecția noastră.”

arh. Claudia Bingol

arh. Oana Popescu

lată relatarea arhitectei Oana Popescu de la expediția făcută cu copiii de la liceul Miguel Cervantes: “Plecăm cu toții către intersecția Calea Plevnei cu strada Berzei. Ochii de vulturi de la clasa a IV-a B observă repede cea mai înaltă clădire, clădirea de birouri- UCECOM. Se grăbesc să o măsoare, dar își dau seama că o grupă e prea puțin, deci îi strigă pe toți colegii pentru a putea face față unei asemenea clădiri. “Să măsurăm artera principală - Calea Plevnei!”, spune un elev! Nu ne-am încumetat însă, dar ne-am uitat atenți cu toții și am aproximat cu lungimea fațadei anterioare. Privim atenți în jur. Un grup observă o casă mai mică și o stradă și mai strămtă, Intrarea Ezareni. Fotografii se grăbesc să immortalizeze numele străzii- pentru a ne aminti ora urmatoare pe unde am fost. “Vom avea și noi pe machetă o stradă secundara? Hei, Intrarea Ezareni nu are ieșire, este o fundătură...” Privesc casele, măsoară o fațadă - cea mai mică. Alegerea a fost bună, toți se grăbesc să noteze. Timpul zboara și una dintre colege, Diana, ne spune tuturor că ea locuiește într-o casă pe strada Ion Bibicescu și vrea să ne povestească câte ceva la fața locului. Așa că fuga, traversăm scuarul adiacent școlii și ajungem din nou pe strada Bibicescu. Iată, Diana ne povestește ce-a aflat ea de la vecina ei de la parter care locuiește de ceva timp: “aici au locuit 4 generații”. Structura este cu planșee de lemn și zidărie de cărămidă, casa a fost construită în 1920 și nu s-au făcut niciun fel de modificări. Documentarea Dianeii ne-a prins bine tuturor. Casa avea ferestre mari și ne-am imaginat cu toți ce încăperi înalte erau în interior. “Diana a fost un reporter grozav!”

